

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Polymeles Protodikeio Athinon (Grecia) la 5 iunie 2020 –
DP și SG/Trapeza Peiraios AE**

(Cauza C-243/20)

(2020/C 271/37)

Limba de procedură: greaca

Instanța de trimitere

Polymeles Protodikeio Athinon

Părțile din procedura principală

Reclamanți: DP și SG

Pârâtă: Trapeza Peiraios AE

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 8 din Directiva 93/13/CEE ⁽¹⁾, care prevede posibilitatea statelor membre de a adopta dispoziții mai stricte pentru a asigura consumatorului un nivel de protecție mai ridicat, trebuie interpretat în sensul că un stat membru poate să nu transpună în dreptul său național articolul 1 alineatul (2) din Directiva 93/13/CEE și să autorizeze controlul jurisdicțional al clauzelor care reflectă acte cu putere de lege sau norme administrative cu caracter imperativ sau supletiv?
- 2) Se poate considera că articolul 1 alineatul (2) primul și al doilea paragraf [al doilea paragraf nu există în versiunea în limba română a Directivei 93/13, n.t.] din Directiva 93/13/CEE, deși nu a fost transpus în mod explicit în dreptul elen, a fost adoptat în mod indirect, în conformitate cu conținutul articolului 3 alineatul (1) și al articolului 4 alineatul (1) din directiva menționată, astfel cum a fost acesta transpus în dispoziția prevăzută la articolul [2] alineatul [6] din Legea nr. 225[1]/1994?
- 3) Noțiunea de clauze abuzive și domeniul de aplicare al acestora, astfel cum sunt definite de dispozițiile articolului 3 alineatul (1) și ale articolului 4 alineatul (1) din Directiva 93/13/CEE, intră sub incidența excepției prevăzute la articolul 1 alineatul (2) primul și al doilea paragraf [al doilea paragraf nu există în versiunea în limba română a Directivei 93/13, n. t.] din directiva menționată?
- 4) O clauză dintr-un contract de credit încheiat între consumator și instituția de credit, care reflectă conținutul unei norme supletive a statului membru, poate fi supusă controlului caracterului abuziv al condițiilor contractuale generale în conformitate cu dispozițiile Directivei 93/13/CEE în cazul în care o astfel de clauză nu a fost negociată în mod individual?

⁽¹⁾ Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii (JO 1993, L 95, p. 29, Ediție specială, 15/vol. 2, p. 273).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Toplofikatsia Sofia (Bulgaria) la 10 iunie 2020 –
„Toplofikatsia Sofia” EAD**

(Cauza C-256/20)

(2020/C 271/38)

Limba de procedură: bulgara

Instanța de trimitere

Toplofikatsia Sofia

Părțile din procedura principală

Reclamantă: „Toplofikatsia Sofia” EAD

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 5 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 ⁽¹⁾ din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială coroborat cu principiul potrivit căruia instanța națională trebuie să garanteze drepturi procedurale pentru o protecție efectivă a drepturilor care decurg din dreptul Uniunii trebuie interpretat în sensul că, la stabilirea reședinței obișnuite a unui debitor, instanța națională este obligată, ca o condiție impusă de dreptul național pentru punerea în aplicare a unei proceduri formale unilaterale fără obținerea de probe, astfel cum este procedura de somație de plată, să interpreteze orice îndoială rezonabilă potrivit căreia debitorul își are reședința obișnuită într-un alt stat din Uniunea Europeană ca lipsă a unui temei juridic pentru emiterea unei somații de plată, respectiv ca temei pentru ca somația de plată să nu dobândească efect obligatoriu?
- 2) Articolul 5 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială coroborat cu principiul potrivit căruia instanța națională trebuie să garanteze drepturi procedurale pentru o protecție efectivă a drepturilor care decurg din dreptul Uniunii trebuie interpretat în sensul că obligă o instanță națională care, după emiterea unei somații de plată împotriva unui debitor determinat, a constatat că acest debitor nu are probabil reședința obișnuită în statul acestei instanței și cu condiția ca, în temeiul dreptului intern, acest lucru să reprezinte un obstacol în ceea ce privește emiterea unei somații de plată împotriva unui asemenea debitor, să anuleze din oficiu somația de plată emisă, deși nu există nicio dispoziție legală expresă în acest sens?
- 3) În cazul unui răspuns negativ la a [doua] întrebare, dispozițiile menționate în cadrul acesteia trebuie interpretate în sensul că obligă instanța națională să anuleze somația de plată emisă în cazul în care a efectuat o verificare și a stabilit cu certitudine că debitorul nu are reședința obișnuită în statul instanței sesizate?

⁽¹⁾ JO 2012, L 351, p. 1.

Recurs introdus la 11 iunie 2020 de Comisia Europeană împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șaptea) din 2 aprilie 2020 în cauza T-383/17, Hansol Paper/Comisia

(Cauza C-260/20 P)

(2020/C 271/39)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurentă: Comisia Europeană (reprezentanți: J.-F. Brakeland și A. Demeneix, agenți)

Cealaltă parte din procedură: Hansol Paper Co. Ltd, European Thermal Paper Association (ETPA)

Concluziile recurente

Recurenta solicită Tribunalului:

- anularea hotărârii atacate, respingerea acțiunii în primă instanță și obligarea Hansol Paper Co. Ltd la plata cheltuielilor de judecată;